

— Két kimagasló rendezőgyéniségünk, Huszárík Zoltán és Makk Károly kamerája mögött gyakran állt Tóth János operatőr. Kikkel szeret együtt dolgozni?

— Azokkal, akiknek, akár csak nekem, fontosak a film rejtettebb, lényegi rezdülései, absztrakt, belső lüktetése, zenei mozdulatai, s ez állandó inspiráló erő a forgatástól a vágásig. Teljesen más kondicionáltságot követel a pusztán cselekményrögzítő filmkészítéshez képest. Bár mindkét műfajt lehet becsületesen, különböző mesterfokon művelni, de az én belső indítatásomtól az utóbbi idegen. Ezt a hitvallást pályám kezdetén, a zenei experimen-

tumok mellett, talán még Krúdy Gyula prózája erősítette bennem. Költői látomásai, megfoghatatlan, emlékezetben lebegő világa hasonló ama miliőhöz, amit a filmmel szeretnék kifejezni. Azt a zenén belül is látens muzsikát, ami azonos lehet irodalom és zene, film és zene kapcsolatában. Krúdy Gyulával való találkozásom egyébként ismét csak a kamaszévekhez nyúlik vissza, s talán annak a véletlennek köszönhető, hogy a történelemtanárom az író lánya, *Krúdy Mária* volt. A személye keltette föl az érdeklődésemet apja regényei iránt, noha az érettségi tételek között abszolút marginális témaként szerepelt. Krúdy műveinek varázsát szerettem volna filmre ültetni. E belső készítemem s a konkrét lehe-

tőségek hoztak össze Huszárík Zoltánnal. Egy ilyen vállalkozáshoz előtanulmányokra, experimentumokra volt szükség, birtokba kellett venni a „hangszert”, amivel a konkrét látványt megfoghatatlanabb dimenziókba emelhetjük. Akkoriban a Balázs Béla filmstúdióban Huszárík Zoltán kisfilmtémái nyújtottak erre lehetőséget. Végül e kísérlet jegyében született meg az *Elégia* (1965), a *Capriccio* (1969) és az *Amerigo Tot* (1969). Stílusgyakorlatok egy igazi Krúdy-interpretáció leforgatásához, ami számomra, sajnos, még mindig csupán „ki nem ért” nosztalgia...

Barna Márta